

Schriftlezing:

JESAJA 49 : 13 - 16

"GELIJK EEN MOEDER"

DOOR KLAAS DE BOER

Ik neem u vanmorgen mee naar Babel. En daar zie ik dat groepje mensen zitten, dat praat over Jeruzalem. Jeruzalem, dat in puin ligt. Jeruzalem, waar niets anders dan een grote puinhoop van is overgebleven. Midden in dat groepje zit de profeet Jesaja. En de profeet Jesaja zegt: "Het komt weer goed. Het land zal hersteld worden. Eens zullen op al die puinhopen weer mensen lopen. Er zal water zijn en er zullen waterbronnen zijn."

Als je dat toekomstbeeld ziet, kan ik mij indenken, dat het je te machtig wordt als je weet van al die puinhopen die daar liggen. En dat je dan naar dezelfde Jesaja kijkt en zegt: "Man, waar praat je over?" En misschien zeg je ook wel tegen Jesaja: "Waar heb je het over? De Heer is ons vergeten. De Heer heeft ons verlaten."

Dan die tekst: "Doch Sion zegt..." Sion, dat is de kerk. Sion, dat zijn de mensen die de harpen nog niet aan de wilgen hebben gehangen in Babel, die nog steeds wisten van en uitzagen naar de komst van de Messias. Die nog steeds wisten dat dat gebeuren zou en die nog steeds wisten van een nieuwe wereld.

En dat weten wij ook. Als we nu eens eerlijk zijn, wat zie je dan in deze wereld? Dan zie je Koninginnedag - een aanslag. Dan zie je de herdenking in Apeldoorn - om stil van te worden. Je ziet mensen met een intens verdriet: leven met een lege plaats. Je ziet verwarring in de wereld. Je hoort van doden in Sri Lanka. Je hoort van ziekte en dood. En dan vraag je je misschien wel af: heeft God ons vergeten? Heeft God ons verlaten?

Nu weet ik wel, wij leven hier goed en wij leven heel gelukkig. Wij hebben niets te zeggen en wij weten nog van een toekomst die komt. Ik weet het allemaal. Maar als je soms je eigen leven ziet... En dan kijk je naar die mensen in Babel. O, ze hadden daar een best bestaan opgebouwd. En ze leefden voor de wind. Ze hadden niets te klagen. Maar ze zeggen het vanuit hun geestelijke nood.

En daar maak je je in Nederland wel eens zorgen over. Dat je weet dat er elke keer weer een kerk dichtgaat in Nederland. Dat je elke keer weer de verachting van de genade ziet. En als je elke keer ziet dat meer mensen zich van God afkeren, dan vraag je je af: hoe moet dat verder? En je ziet jonge mensen, die soms niet eens meer weten wie Jezus is. Je ziet jonge mensen, die niet eens meer weten wat geloven is. Je ziet mensen zonder toekomst.

Ze hadden zich daar een bestaan opgebouwd in Babel. Ze wisten nog wel van Jeruzalem, maar dat lag in puin. En ze wisten: alles loopt op één grote teleurstelling uit. Sion, het beeld van de kerk. Heel veel mensen zeggen dat de kerk zijn langste tijd heeft gehad. Dat de kerk geen toekomst meer heeft. Dat de kerk langzaam maar zeker verdwijnt. Maar in Babel wordt een stukje trouw gezien, daar wordt een stukje uitzicht gezien. Er wordt een beeld genoemd om stil van te worden. Want dan zegt Jesaja zo in één keer: "Kan nu een moeder haar zuigeling vergeten? Een zuigeling die in haar moederschoot is opgegroeid. Kan nu een moeder haar kind vergeten? Zou ze zich niet ontfermen over het kind dat in haar schoot is gegroeid?"

Lieve mensen, toen ik dat deze week las, zag ik daar toch een stukje troost in. En ik zag daar ook een stukje bemoediging in. Net zoals een moeder die voor je zorgt, een moeder die met je bidt, een moeder die je niet vergeet... Haar liefde, dat is de liefde door dik en dun heen.

Ik had daar net voor de dienst nog een gesprek. "Ik wou zo vaak nog iets met vader of moeder bepraten. Met een moeder die van me houdt." En nu zegt Jesaja: "Zo is het nu ook met de liefde van God." Maar je moet die liefde wel aanvaarden. Je moet die liefde wel accepteren, je moet daar wel uit willen leven.

Nu weet je dat er mensen zijn die een moeder hebben gehad die misschien niet zo voor hen zorgde. Dan weet je ook van verdriet, van moeders die misschien andere wegen zijn gegaan. En misschien dat daarom Jesaja ook in Jesaja 66 vers 13 wat anders zegt. "Als iemand die zijn moeder troost, zo zal Ik u troosten. Ja, in Jeruzalem zult u getroost worden." Dat betekent dat op dat moment de Here God Zich laat zien als een echte moeder. Hij zegt: "Ik wil Mijn liefde aan je kwijt. Ik wil Mijn zorg aan je kwijt." Hij zegt: "Ik hou van je. Ik ga graag met je mee." Hij zegt: "Ik heb je in Mijn handpalmen gegraveerd. In Mijn handpalmen, want dan zie Ik je elke keer."

Ja, dat was de gewoonte daar in Israël, dat ze de naam van een meisje in hun handpalm neerzette. En als je dan aan het werk was, zag je iedere keer die naam, ingekerfd in je hand. "Ik heb je in Mijn handpalmen gegrift."

Mijn schoonvader is al overleden en die had ook zijn naam JdB in zijn handpalm gezet. Ik vroeg: "Waarom heb je dat nu gedaan, schoonvader? Want nu wil je het eruit hebben en nu kan het niet meer." Toen zei hij: "Dat moest toen ik twaalf was. Toen ik twaalf was ging ik naar zee, op een Vlaardingse logger. Ik moest zes weken mee. En als je misschien verdronk, moesten ze later kunnen zien wie je was. Dan wisten ze: JdB." Er stond met kleine lettertjes ook nog Urk onder. Dan ontdek je: dat kan er nooit meer uit.

Dat is wat anders dan dat meisje deze week bij ons in de klas. Die had een repetitie Engels en ik zag dat ze haar hele handpalm vol schreef met allemaal van die kleine lettertjes. Ik zei: "Waar ben je mee bezig?" Ze zei: "Dat zijn allemaal Engelse woorden." Ik zei: "Moet je dat dan gebruiken?" Ze zei: "Misschien, dat is een geheim." De volgende dag zag ik hetzelfde meisje. Ik zei: "Laat je handen eens zien?" Toen had ze ze gewassen en was het eraf.

Nu, zo doet God dat nu niet: als een spiekbrieftje. Nee, God wil dat voor altijd je naam in Zijn handpalmen is gegrift, gekerfd, zodat je altijd bij Hem bent, omdat Hij van je houdt en je draagt. Hij wil je als kind heel dicht bij Zich hebben voor altijd. En het moet altijd leesbaar zijn, als het ware gekerfd in Zijn hart. Niemand mag het er uitwissen. Dat is de grote genade, dat is de grote liefde van God. Lieve mensen hier in Amsterdam in de Petruskerk, een oude boodschap: "Ik heb je in Mijn handpalmen gegrift. Je bent van Mij." Je mag erbij horen, mits je het gelooft. En als je het gelooft, weet je ook van een toekomst. Je weet dat er een God is die je kent, die je als moeder draagt. Die God houdt je vast en die God zegt: "Ik ben net zoals je eigen moeder, een moeder die je vasthoudt, vasthoudt in Mijn handen."

Zoals Karl Barth, de bekende Zwitserse theoloog heeft gezegd in één van zijn preken, die ik las deze week.

"Ja, vraagt u dan, maar heeft God soms handen? Jazeker, God heeft handen, maar wel totaal andere, betere, sterkere handen dan onze klauwen. Mijn broeders en mijn zusters, dat zijn de handen van God, de sterke Vaderhanden, de goede, zachte, tere moederhanden, de trouwe, helpende vriendenhanden, de genadige Godshanden waarin onze levensdagen liggen, waarin wij zelf liggen. Het zijn de handen van de lieve Zoon die gezegd heeft: "Niemand zal ze uit Mijn hand roven." Horen jullie dat? Niemand: geen mens, geen engel, geen duivel, mijn zonden niet en ook mijn dood niet. Niemand."

Ja, ik heb het maar even opgeschreven. Het deed heel indringend aan zo'n preek van Karl Barth. Dan weet je: die God die draagt je, die draagt je naam op de lippen. Die kent je naam en die zegt: "Jouw naam is in Mijn handpalmen gegrift." Gods Naam, jouw naam. Je mag weten dat Hij met je meegaat. En je mag weten dat Hij je bij name kent en dat je toekomst hebt.

Het is zo mooi zoals Jesaja dat beschrijft. Hij zegt: "Je ziet nu die stad daar liggen, verwoest, maar zijn muren zijn steeds voor mij. Alles zal weer opgebouwd worden. Die stad zal zeker hersteld worden. De ballingen gaan terug en zullen Jeruzalem opbouwen."

Zo voert Hij mij naar een nieuwe toekomst. Dan zie je daar die heilige stad Jeruzalem. En je hoort daar in de verte toekomstmuziek: een herbouwde stad. Er zal verlossing komen, want Zijn goedheid is zeer groot.

Lieve mensen, wij mogen uitzien naar die toekomst. Wij mogen op weg gaan, zoals wij dat ook gezongen hebben: "... van kracht tot kracht. En dan verschijnen we voor God in Sion." Dat is de naam van Jeruzalem, de vaderstad die eens herbouwd zal worden. "Want Ik heb je toch in Mijn handpalmen gegrift?" En als dat nieuwe Jeruzalem komt, dalend uit de hemel, dan mag je er bij horen. Je weet dat je onderweg bent, onderweg naar die nieuwe toekomst, onderweg naar de Here Jezus, onderweg naar dat nieuwe Jeruzalem.

Wat zijn er een prachtige liederen gemaakt over dat nieuwe Jeruzalem. "Een land, een stad van zuiver licht, waar mensen heersers zijn." En wat zullen we daar één zijn met de Here God. Geen duisternis, geen pijn. Dan weet je: "Eens zal op die grote morgen blank en bruin worden vereend." Eens zal op die grote morgen het zo zijn, dat het anders wordt. Eeuwig leven, eeuwige kracht, eeuwige blijdschap. Zie je daar die ballingen zitten? Misschien vraag je wel: "Heeft de Here God ze vergeten?" Nee, de Here God geeft perspectief. Zie je daar de mensen zitten in Amsterdam in de Petruskerk? Heeft de Here God ons vergeten? Nee, je krijgt perspectief. Je weet dat je onderweg bent naar dat nieuwe Jeruzalem.

Rondom deze Petruskerk liggen allemaal graven. En die graven zijn heel belangrijk. Ik weet het. Ik zag vanmorgen dat het zelfs op de televisie was. Een kerkhof is belangrijk. Maar het allerbelangrijkste is dat eens die graven zullen openbreken en dat eens dat nieuwe Jeruzalem neer zal dalen uit de hemel. En dan? Dan kijkt God in Zijn handen en dan roept Hij je naam.

Lieve mensen, stel je nu eens voor dat je de Here Jezus niet kent en dat je gezegd hebt: "Het hoeft voor mij niet. Weg ermee!" En je naam staat niet in Zijn hand. Dan ben je letterlijk voor eeuwig verloren. Daarom nieuwe kansen op Moederdag 2009. Kan God als Moeder je vergeten? Nee, dat kan niet. Als mens kan je moeder je wel vergeten. Maar God als Moeder zegt: "Ik blijf getrouw. Ik ga met je mee. Ik heb je in Mijn handen gegrift." En dat wast geen zeep af. Dat blijft erin staan. Geloof dat! Leef eruit! Dan weet je en durf je te zingen: "Groot is Uw trouw!" Want dan krijgt je leven weer perspectief. Amen